

Arrest

nr. 138 510 van 13 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 juli 1987.

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 22 mei 2008 het Rijk is binnengekomen, dient op 23 mei 2008 een asielaanvraag in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 september 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 13 januari 2009 met nummer 21 384 weigert de Raad de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij stelt tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State verklaart dit beroep bij beschikking van 25 februari 2009 met nummer 4064 niet toelaatbaar.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 19 februari 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelt tegen deze beslissing, die haar op 20 februari 2009 ter kennis werd gebracht, een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 16 maart 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 8 april 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. De verzoekende stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 11 mei 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Daar zij evenwel geen gevolg gaf aan een oproepingsbrief wordt zij geacht afstand te hebben gedaan van deze aanvraag.

Bij arrest met nummer 30 363 van 10 augustus 2009 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 februari 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest met nummer 34 982 van 27 november 2009 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij dient bij brief van 9 december 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

Op 3 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 29 oktober 2010 met nummer 50 618 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissingen.

De verzoekende partij dient bij brief van 11 maart 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden toegelaten.

Op 23 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die de aanvraag tot gezinshereniging in België rechtvaardigen; dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die haar verhinderen terug te keren naar haar land om daar via de Belgische ambassade de aanvraag in te dienen; dat zij immers de Ethiopische nationaliteit bezit, dat zij van Amhaarse etnische afkomst is maar geboren in Asseb / Eritrea, dat haar vader de Ethiopische nationaliteit bezit en haar moeder de Eritrese, dat zij op 4-jarige

leeftijd met haar grootmoeder naar Addis Ababa verhuisde terwijl haar moeder achterbleef in Eritrea, op noodgedwongen manier gelet op de staat van oorlog. Dat zij vooraleer zij haar land ontvluchtte, zij problemen ondervond omwille van haar Amhaarse achtergrond en het feit dat zij geboren was in Eritrea; dat zij ook niet wenste mee te werken met het 'Ethiopian People's Revolutionary Front' (het EPRDF) waardoor zij ervan beschuldigd werd een sympathisante te zijn van de oppositiepartij en hierop enige tijd vastgehouden werd; dat aangezien de toestand onhoudbaar werd zij besloot om het land te verlaten waarop zij op 21 mei 2008 met een rechtstreekse vlucht uit Ethiopië aankwam in Brussel; dat zij bijgevolg nog steeds in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar haar land van herkomst omdat zij daar nog steeds gevaar loopt, dat omwille van het feit dat zij in Eritrea geboren is ze gearresteerd en zelf vermoord te worden; dat het etnisch conflict tot op vandaag voortduurt, dat men niet kan verwachten dat zij haar partner en haar leven in België enkele maanden achterlaat om haar aanvraag vanuit haar land van herkomst te gaan doen waarbij er geen enkele garantie kan worden gegeven dat zij effectief een visum zal bekomen en naar haar partner in België zou kunnen terugkeren; dat zij in dit verband verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in de Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval; dat indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen de administratieve handeling buitengewoon nadelig is voor betrokkene en uitzonderlijke omstandigheden ingeroepen kunnen worden; vormen geen buitengewone omstandigheden die verantwoord worden waarom de aanvraag voor gezinshereniging in België kan worden gedaan en niet via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan dat een terugkeer voor betrokkene zou kunnen betekenen dat zij vastgehouden of vermoord zou kunnen worden maar er worden geen bewijzen overlegd die deze bewering zou kunnen staven, zodat deze bewering niet aan de werkelijkheid getoetst kan worden. Het is mogelijk dat de aangehaalde motieven het moeilijk maken voor betrokkene om terug te keren naar haar land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, maar volgens onze beoordeling van het dossier zijn er niet afdoende bewijzen die uitzonderlijke omstandigheden, zoals bepaald wordt in artikel 12bis. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen definitieve of onherstelbare schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar partner op het Belgische grondgebied.

Veder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.12.2011.”

De verzoekende partij dient bij brief van 16 maart 2011 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. Op 14 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van het legaliteitsbeginsel, van artikel 12bis, §4 juncto artikel 12bis, §3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 26/1, §4, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Eerste middel: schending legaliteitsbeginsel en artikel 12bis §4 juncto artikel 12bis § 3, 3de en 4^e lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1 §4 eerste lid van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

■ *In haar inleidend verzoekschrift dd. 1 3.02.2013 zette verzoekster reeds het volgende uiteen:*

Artikel 12 bis § 4 Vw :

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3e, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3e, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 2.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid zijn eveneens van toepassing.

Artikel 12bis § 3, derde en vierde lid Vw. stellen het volgende (...):

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5^e, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager voor afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.

Artikel 26/1 §4 eerste lid van het K.B. dd. 08.10.1981 bepaalt het volgende:

§ 4. Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 12bis, § 3, vierde lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling. Het attest van immatriculatie (mode! A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.

I.t.t. wat de bestreden beslissing dd. 23.07.2012 vermeld werd de aanvraag niet ingediend op 24.01.2012 doch op 11.03.2011 (stuk 2 gevoegd bij het inleidend verzoekschrift).

De datum waarnaar de bestreden beslissing verwijst betreft echter de datum van de aanvulling dd. 24.01.2012 (stuk 3 gevoegd bij het inleidend verzoekschrift).

Dit wordt door verweerster in haar nota met opmerkingen overigens niet betwist zodat vaststaat dat de aanvraag ingediend werd op 11.03.2011 terwijl de bestreden beslissing genomen werd op 23.07.2012. Zodoende werd de bestreden beslissing buiten de termijn van 6 maanden genomen (die overigens in het geval van verzoekster niet verlengd werd.)

De stad Ronse Met echter wel na om een ontvangstbewijs te verstrekken doch het is meer dan bewezen dat de termijn van 6 maanden bepaald in artikel 12 § 3 derde en vierde lid niet gerespecteerd werd.

Conform bovengemelde artikel moet verzoekster gemachtigd worden tot verblijf en had men haar moeten inschrijven in het vreemdelingenregister. Geenszins kon verweerster nog na de termijn van 6 maanden een beslissing houdende onontvankelijkheid nemen.

■ *In haar nota met opmerkingen antwoordt verweerster hierop dat "hoewel artikel 12bis §3,3^o lid inderdaad verwijst naar het eerste lid gaat het eerste lid enkel over aanvragen ingediend vanuit het buitenland, op grond van artikel 12bis § 1, tweede lid, V en 2°. " Zodoende zou het ontvangstbewijs in het geval van artikel 12bis §1,3^o niet onmiddellijk worden afgegeven maar pas na verificatie van de ontvankelijkheid van de aanvraag door de DVZ. Pas vanaf dan zou de termijn van 6 maanden een aanvang nemen.*

Dit verweer kan niet weerhouden worden en druist in tegen de duidelijke wetsbepalingen, zoals hierna zal worden aangetoond.

Verzoekster diende een aanvraag artikel 10 Vreemdelingenwet in bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats Ronse en dit overeenkomstig artikel 12 bis § 1, tweede lid, 3°:

Artikel 12bis § 1, tweede lid, 3°:

"[...]"

Niettegenstaande artikel 12bis § 2 Vreemdelingenwet in eerste instantie toepasselijk is bij aanvragen ingediend in het buitenland (zie aanhef § 2: indien de in § i bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10 §§ 7 tot 3 onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.) is deze ingevolgde de expliciete verwijzing in artikel 12bis § 1, tweede lid, 3° Vw. eveneens toepasselijk in het geval een aanvraag ingediend wordt bij een Belgisch gemeentebestuur in toepassing van artikel 12bis § 1 tweede lid 3° Vw.

Dezelfde redenering dient toegepast te worden wat het ontvangstbewijs betreft.

Artikel 12bis § 4 Vw. bepaalt in fine uitdrukkelijk dat de bepalingen van § 3 derde en vierde lid van §3bis eveneens van toepassing zijn wanneer een aanvraag bij een Belgische gemeentebestuur wordt ingediend in de gevallen bedoeld in § 1 tweede lid, 3° (het geval van verzoekster dus).

Nu, artikel 12bis §3 derde en vierde lid stellen klaar en duidelijk wanneer er binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, de vreemdeling toegelaten wordt tot een verblijf:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § i, eerste lid, 5, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager voor afloop van de in het derde lid bepaalde termijn. "

Wat het ontvangstbewijs betreft stelt de wet dus duidelijk welk ontvangstbewijs het betreft, ni. het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid van artikel 12 bis §3 dat door het gemeentebestuur bij de indiening van de aanvraag wordt ingediend:

Artikel 12 bis §3 eerste lid. in de in § 1 tweede lid, 1° en 2° bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2 eerste lid werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Dat artikel 12 bis § 3 eerste lid in eerste instantie toepasselijk is bij aanvragen gedaan in toepassing van § 1, tweede lid 1° en 2°, zoals verweerster aanhaalt doet hieraan geen afbreuk. De wetgever is heel klaar en duidelijk met de uitdrukkelijke verwijzing in artikel 12bis § 3 derde en vierde lid naar het eerste lid welk ontvangstbewijs hij bedoelt m.n. degene die verstrekt wordt wanneer de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur aanbiedt, verklaart in één van de in artikel 10 voorziene gevallen te bevinden en de vereiste documenten bij zich heeft (in het geval van artikel 12 bis tweede lid, 3° Vw: enkel de documenten bedoeld in § 2 aangezien deze over geen binnenkomstdocumenten beschikt)

De redenering van verweerster dat dit ontvangstbewijs pas zou worden afgeleverd na verificatie van de DVZ van de ontvankelijkheid gaat regelrecht in tegen de duidelijke wetsbepalingen.

Pas na het afleveren van het ontvangstbewijs bezorgt het gemeentebestuur de DVZ een kopij van de aanvraag en zal het gemeentebestuur zich onverwijld bij de DVZ informeren over de ontvankelijkheid van de aanvraag en dit alles conform artikel 12 bis § 4 Vw.

Wanneer de DVZ oordeelt dat deze aanvraag ontvankelijk is zal zij dit meedelen aan het gemeentebestuur die de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem van deze inschrijving een document verstrekt (artikel 12bis §4 Vw.).

Wanneer echter binnen een periode van 6 maanden (of na verlengingen) volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs geen enkele beslissing door de DVZ ter kennis wordt gebracht, wordt de vreemdeling toegelaten tot het verblijf (artikel 12bis §4 in fine juncto artikel 12bis § 3 derde en vierde lid Vw.) en dient de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af te geven conform artikel 26/1 § 4 van het K.B. dd. 08.10.1 981.

Niettegenstaande de Stad Ronse geen ontvangstbewijs verstrekte, kan (en wordt overigens door verweerster) niet betwist worden dat de aanvraag ingediend werd op 1 1.03.2011 en dat deze vergezeld was van alle vereiste documenten gelet op het feit dat de Stad Ronse deze heeft overgemaakt aan de

Indien de aanvraag immers niet vergezeld zou geweest zijn van de nodige documenten dan had de Stad Ronse deze niet overgemaakt aan de DVZ.

Gelet op het feit dat verweerster pas op 23.07.2012 een beslissing nam, staat vast dat deze buiten termijn genomen en dient verzoekster aldus gemachtigd te worden tot verblijf.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

“Ter ondersteuning beweert verzoekster dat de aanvraag werd ingediend op 11.03.2011 en dat de beslissing d.d.23.07.2012 manifest laattijdig werd genomen.

Verzoeksters kritiek berust op een foutieve lezing van artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet.

Een aanvraag o.g.v. artikel 12, §1, 2de lid, 3° o.g.v. buitengewone omstandigheden krijgt pas gevolg wanneer de verwerende partij inderdaad de aanvraag al dan niet ontvankelijk verklaart.

Dus bij ontvankelijkheid geeft de verwerende partij aan dat een bijlage 15bis mag worden afgegeven. De periode begint bijgevolg te lopen vanaf de bijlage 15bis.”

Het ontvangstbewijs wordt in het geval van artikel 12bis §1,3° niet onmiddellijk afgegeven aan betrokkene, maar na verificatie van de ontvankelijkheid van de aanvraag door DVZ.

Hoewel artikel 12bis §3, 3e lid inderdaad verwijst naar het eerste lid gaat het eerste lid enkel over aanvragen ingediend vanuit het buitenland, op grond van artikel 12bis § 1, tweede lid, 1° en 2°.

De bestreden beslissing werd dan ook niet buiten termijn genomen.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat hij in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De aanvraag om toelating tot verblijf van 11 maart 2011 werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet dient een vreemdeling die voorhoudt te voldoen aan de in artikel 10 van dezelfde wet gestelde vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, zijn verblijfsaanvraag in regel in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland.

In artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet is, in afwijking van voormelde regel, evenwel bepaald dat indien een vreemdeling zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en hij alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bepaalde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, hij ook een verblijfsaanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Conform artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet komt het toe aan de gemachtigde van de bevoegde minister c.q staatssecretaris om te beoordelen of voldaan is aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. *In casu* heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij in gebreke bleef aan te tonen dat buitengewone omstandigheden haar verhinderen terug te keren naar haar land om haar verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De verzoekende partij meent dat ze overeenkomstig de bepalingen van artikel 12bis, §3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet tot verblijf diende toegelaten te worden, daar de verwerende partij binnen een termijn van 6 maanden volgende op de afgifte van een ontvangstbewijs geen beslissing genomen had.

Artikel 12bis, §3 en §4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde oordeelt dat de aanvraag niet kennelijk ongegrond is, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis werd gebracht van het gemeentebestuur, wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. De vreemdeling wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.

[In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn.]

[...]

§4

In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 5.

De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij vooreerst ontvankelijk dient verklaard te worden door de minister of zijn gemachtigde. Pas nadat de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk verklaard wordt, wordt zij in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. Artikel 26/1, §2, eerste lid van de Vreemdelingenbesluit preciseert dat voormeld document, met name het ontvangstbewijs van de aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis aan betrokkenen dient afgeleverd te worden. Overeenkomstig artikel 12bis, §4, derde lid *juncto* artikel 12bis, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet begint de termijn van zes slechts te lopen vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs.

In casu werd de aanvraag van de verzoekende partij in toepassing van artikel 12bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk verklaard en daarom werd zij niet in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs. In haar verzoekschrift erkent betrokkene eveneens dat ze niet in bezit gesteld werd van een ontvangstbewijs. Bijgevolg had de termijn van zes maanden vermeld in artikel 12bis, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet nog geen aanvang genomen. Het betoog van de verzoekende partij dat er *in casu* toepassing diende te worden gemaakt van artikel 12bis, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag. Bijgevolg is artikel 26/1, §4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit, dat als volgt luidt *“Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 12bis, § 3, derde lid, of § 3bis, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af aan de vreemdeling. Het attest van immatriculatie (model A) wordt desgevallend verlengd tot de afgifte van dit bewijs.*

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14”, evenmin van toepassing in casu. In casu werd er correct toepassing gemaakt van artikel 26/1, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 12bis, §4 juncto artikel 12bis, §3, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 26/1, §4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van het legaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn daar zij in diezelfde beslissing uitdrukkelijk erkent dat "het mogelijk is dat de aangehaalde motieven het moeilijk maken voor betrokkene om terug te keren naar haar land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. "

Verweerster stelt dat Uw Raad zich niet in de plaats mag stellen en enkel mag onderzoeken of verweerster in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verzoekster is de mening toegedaan dat verweerster niet in alle redelijkheid is gekomen tot haar beslissing. Zij erkent immers uitdrukkelijk in haar beslissing dat de ingeroepen motieven een terugkeer inderdaad bemoeilijken doch wijst deze af als buitengewone omstandigheden omdat er geen voldoende bewijzen voorliggen en er dus twijfel is.

Welnu, bij twijfel dient op basis van de redelijkheid besloten te worden in het voordeel van verzoekster en de aanwezigheid van een buitengewone omstandigheid in hoofde van de verzoekster dient aldus weerhouden te worden.

De schending van artikel 3 EVRM ligt hieraan dat verzoekster wel degelijk gevaar loopt op schending van haar fysieke integriteit bij een terugkeer naar har land van herkomst. Zij werd immers al een keer ten onrechte aangehouden.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli

2008). *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris. hetgeen verzoekster schijnbaar vergeet. Verzoekster slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 12 bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Terwijl verzoeker volstrekt in gebreke blijft uiteen te zetten waaruit de vermeende schending van artikel 3 EVRM zou bestaan.*"

3.2.3. Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de partner van een derdelander met een onbeperkte machtiging tot verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. De Raad merkt evenwel op dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt zijn aanvraag in principe moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt.

In haar aanvraag beriep de verzoekende partij zich enerzijds op haar asielrelaas en anderzijds op het feit dat men niet van haar en van haar partner mag verwachten dat ze gedurende enkele maanden België verlaten om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De gemachtigde motiveerde omtrent de voorgehouden buitengewone omstandigheden als volgt:

"[...] vormen geen buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom de aanvraag voor gezinshereniging in België kan worden gedaan en niet via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan dat een terugkeer voor betrokkene zou kunnen betekenen dat zij vastgehouden of vermoord zou kunnen worden maar er worden geen bewijzen overlegd die deze bewering zou kunnen staven, zodat deze bewering niet aan de werkelijkheid getoetst kan worden. Het is mogelijk dat de aangehaalde motieven het moeilijk maken voor betrokkene om terug te keren naar haar land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, maar volgens onze beoordeling van het dossier zijn er niet afdoende bewijzen die uitzonderlijke omstandigheden, zoals bepaald wordt in artikel 12bis. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen definitieve of onherstelbare schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar partner op het Belgische grondgebied."

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid, die daarin beschikt over een ruime bevoegdheid. De Raad moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

De verzoekende partij meent dat bij twijfel op basis van de redelijkheid in haar voordeel dient te worden besloten en dat bijgevolg de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in haren hoofde dienen te worden weerhouden. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij geen afdoende bewijzen aanhaalt met betrekking tot de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden. Dit klemt des te meer omdat de ingeroepen buitengewone omstandigheden overeenkomen met het asielrelaas van de verzoekende partij. Bij arrest van 13 januari 2009 met nummer 21 384 wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij werd in het voormelde arrest reeds gesteld: *"Verzoekster legt geen nuttige gegevens neer die haar voorgehouden afkomst ondersteunen noch kan ze dit voldoende toelichten. [...] Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar quasi absolute onwetendheid inzake haar familiale achtergrond. Dat zij haar Eritrese etnie diende te verbergen kan bezwaarlijk overtuigen aangezien zij verklaarde dat zij door klasgenoten gepest werd omwille van haar etnie, wat erop wijst dat deze publiek bekend was, en gezien het belang van etnische afkomst niet kan verbazen. [...] Verzoeksters verklaringen kunnen evenmin haar beweerde Eritrese afkomst ondersteunen."*

Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar vader Ethiopiër was zodat ook zijn kinderen de Ethiopische nationaliteit hebben. Haar geboorteplaats Assab -die ze overigens niet aantoont- lag op het ogenblik van haar geboorte in Ethiopië. Verzoekster beweert dat haar moeder Eritrese is maar kan over deze herkomst geen bijzonderheden melden. Verzoeksters verklaringen zijn onvoldoende om enige band met Eritrea aan te tonen. [...] indien er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden kortstondige opsluiting - quod non - de Commissaris-generaal terecht opmerkt dat zij probleemloos vrijkwam, niet officieel werd aangeklaagd en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat zij opnieuw zou worden gearresteerd of vervolgd. Verzoekster toont niet aan in de negatieve aandacht te staan van haar overheid." Bij haar aanvraag van 11 maart 2011 laat de verzoekende partij na haar beweringen met enig begin van bewijs te staven. Voorts wordt in de bestreden bestreden beslissing ook aangegeven dat het "[...] slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied [betreft] wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen definitieve of onherstelbare schade met zich meebrengt. Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar partner op het Belgische grondgebied." Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet te weerhouden, gelet op het feit dat ze niet afdoende bewezen zijn.

Waar de verzoekende partij voorts de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij artikel 3 van het EVRM niet op zich als buitengewone omstandigheden ingeroepen heeft.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij door de verwijderingsmaatregel een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. *In casu* laat de verzoekende partij na te verduidelijken op welke manier een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op een onmenselijke behandeling of foltering zouden inhouden. De loutere en zeer algemene beweringen gedaan in de aanvraag volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Daarenboven werd in het arrest van 13 januari 2009 met nummer 21 384 reeds gesteld: "Verzoekster legt geen nuttige gegevens neer die haar voorgehouden afkomst ondersteunen noch kan ze dit voldoende toelichten. [...] Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor haar quasi absolute onwetendheid inzake haar familiale achtergrond. Dat zij haar Eritrese etnie diende te verbergen kan bezwaarlijk overtuigen aangezien zij verklaarde dat zij door klasgenoten gepest werd omwille van haar etnie, wat erop wijst dat deze publiek bekend was, en gezien het belang van etnische afkomst niet kan verbazen. [...] Verzoeksters verklaringen kunnen evenmin haar beweerde Eritrese afkomst ondersteunen. Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar vader Ethiopiër was zodat ook zijn kinderen de Ethiopische nationaliteit hebben. Haar geboorteplaats Assab -die ze overigens niet aantoont- lag op het ogenblik van haar geboorte in Ethiopië. Verzoekster beweert dat haar moeder Eritrese is maar kan over deze herkomst geen bijzonderheden melden. Verzoeksters verklaringen zijn onvoldoende om enige band met Eritrea aan te tonen. [...] Indien er toch geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden kortstondige opsluiting - quod non - de Commissaris-generaal terecht opmerkt dat zij probleemloos vrijkwam, niet officieel werd aangeklaagd

en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat zij opnieuw zou worden gearresteerd of vervolgd. Verzoekster toont niet aan in de negatieve aandacht te staan van haar overheid.”

Overigens dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de verzoekende partij, na te hebben voldaan aan de wettelijke voorwaarden ter zake, terugkeert naar België om haar partner opnieuw te vervoegen.

Een schending van artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS